

foregaaet under saa milde og lempelige Former, at den ikke har krummet et Haar paa Rogens Hoved; det er ogsaa smukt, at den har vist stor Hensynsfuldhed for alle bestaaende Traditioner; men det er paa den anden Side en fuldkommen berettiget Forbring, at dens Aand og Consequenter skulle gjennemtrænge og beherske alle Statens Institutioner, at den ikke kun taale i sig Noget, der ikke er congruent med samme, og, hvor Saadant maatte findes, da under lempelige Former tvinger det ind under sin Aands Herredømme. Det er det, som med Hensyn til Høiesteret efter min Mening kan see ved det foreliggende Forslag.

Formanden: Hvis ikke Flere begjære Ordet, kunne vi gaae over til Afstemning. (Ophold.) Dersom ikke nogen Paastand gjøres om særskilt Afstemning over de enkelte Paragrapher i Udvalgets Indstilling, skal jeg lade § 1 og § 6 afstemme, og, hvis de antages, ansee de andre Paragrapher som vedtagne.

Ved den derpaa foretagne Afstemning vedtoges de nævnte Paragrapher (see Anhang B, Sp. 461 og 462) saaledes:

§ 1 eenstemmigt med 36 Stemmer.

§ 6 eenstemmigt med 37 Stemmer.

Formanden: Dermed er det fra det andet Thing indkomne Lovforslag bortsalbet, og kommer altsaa ikke under Afstemning.

Sagens Overgang til 3die Behandling faates derpaa under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 38 Stemmer.

Formanden: Den næste Sag paa Dagsordenen angaaer Forslag til Lov om Erklærings Meddelelse til Ansøgere og Klager. Sagen er til første Behandling*). Jeg sætter Udvalgets Indstilling med Hensyn til denne Sag under Forhandling. Hvis den antages, bliver der ikke længere Spørgsmaal om Lovforslaget; forkastes den, bliver Lovforslaget sat under Forhandling.

(Udvalgets Betænkning findes i Anhang B, Sp. 473).

Ordføreren (Slensborg): Jeg skal foreløbigt tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der i den trykte Betænkning har indsnæget sig nogle enkelte, dog mindre væsentlige Trykfeil; der er dog to af disse, jeg har troet at burde henlede Opmærksomheden paa. Det er Sp. 476, 2det Stykke, hvor der staaer „med den vage Bestemmelse“, hvilket skal være „ved den vage Bestemmelse“, og lidt længere nede, hvor der staaer Anordning er istedetfor Anordningen.

Med Hensyn til Sagen selv troer jeg, at jeg kan og bør fatte mig temmelig kort. Det er nemlig bekendt, at denne Sag har været ikke saa Gange diskutert baade i sin Tid i Provindstalsstænderne og her paa Rigsdagen, og at der ogsaa foreligger flere Betænkninger i Sagen, og navnlig har den været undergivet en Behandling i Landstthinget for ikke længe siden, hvortil vi i Betænkningen have tilladt os at henvise. Under denne Behandling fik Sagen, troer jeg, en meget udtømmende og grundig Drøftelse, saa at det næsten vilde være umuligt at sige noget Nyt i den. Et Raisonnement over Sagen vilde altsaa reducere sig til Gjentagelse af hvad der er hørt her i Thinget for ikke længe siden, og som staaer til at læse i Rigsdagstidenden. Jeg skal altsaa kun gjøre opmærksom paa nogle af de allervigtigste Momenter.

Vi maae jo gaae ud fra, at Hensigten med hele Lovforslaget er, at Sagerne skulle afgjøres paa den retfærdigste Maade. Dette skulde igjen afhænge af, at de Erklæringer, som afgaves over Andragenderne, vare de fuldstændigste og paalideligste. Men jeg troer, at det temmelig klart er blevet vist, at man neppe ved den foreslaaede Maade vilde faae de fuldstændigste og paalideligste Erklæringer. Man vil vel være temmelig enig om, at det ligger i den menneskelige Natur, at man ikke udtaler sig med fuld Usforbeholdenhed, hvor det gælder om at sige sin Mening om en Person og hans Handlinger, naar man taler til ham selv eller i hans Overværelse; det er derfor slet ikke sagt, at man vil sige usandt om ham, naar han ikke hører det; men jeg troer, at

*) Indl. Beh. findes Sp. 539—540.